

Výstava jako zdroj poznání

V průběhu měsíce září byla v aule gymnázia instalována výstava Baráky u Svatobořic, zapůjčená z MUNI z Ústavu archeologie a muzeologie.

Studenti měli možnost zjistit množství informací ohledně Internačního tábora ve Svatobořicích, od 1. světové války až do 50. let 20. století. V rámci výuky dějepisu i dějepisného semináře si vyzkoušeli ve workshopech také některé badatelské skupinové aktivity. Zajímavým doplněním byla také videa se vzpomínkami pamětníků.

Setkání s konkrétními osudy a takřka hmatatelnými příběhy bylo pro studenty nesmírně poučné a dle jejich vlastních slov i zajímavé. Svatobořice – místo paměti v našem regionu není příliš využíváno, osobně se domnívám, že je to chyba. Snad jsme v této věci vykonali něco dobrého.

Mgr. Andrea Baumannová

Postřehy studenta

Bavili jsme se o táboře ve Svatobořicích, byl na to úkol a zabývali jsme se jeho historií. Bydlím nedaleko, a pomalu každý den okolo toho jezdím, ale nikdy jsem nebyl přímo v areálu. Myslím si, že většina z vás tam taky nikdy nebyla, tak jsem se rozhodl při jedné z cest kolem zastavit a vypravit se dovnitř. Něco jsem nafotil a myslím, že stav toho místa je poněkud smutný. Sídli tam firmy a je to tam celé takové zapadlé. Sice se tam nachází památník, ale ten je i z cesty velice lehko přehlédnutelný a není tam ani k tomu žádná cedule, co by vás na to upozornila, místo toho jsou tam loga těch firem. Nachází se tam také maličké muzeum se vstupným 30 Kč, kam patrně noha návštěvníka zavítá tak jednou týdně. U památníku je i místo na řečnění a dvě řady míst na sezení, když se tam konají nějaké pietní akce, to je podle mě jediná příležitost, kdy tam vůbec někdo jde. Myslím, že by si toto místo zasloužilo víc.

autor: Lukáš Novotný, 4.A

Příběhy stejné, příběhy rozdílné

V dnešní, relativně bezproblémové době si nedokážeme představit, čím si procházeli naši vrstevníci, před 80 lety. Během chvíle přišli o všechny základní životní jistoty, nejdříve se o to zasloužil nacistický režim a o pár let později se jím inspiroval ten komunistický. Miliony lidí, pro totalitní režim nebezpečných, byly transportovány, do oplocených koncentračních táborů, kde musely přežívat za strašných životních podmínek.

Co tyto lidi spojuje a proč právě oni byli odvezeni do koncentračních táborů? Nad touto otázkou jsem se dlouho zamýšlel. Dospěl jsem k tomu, že to byli pro jednotlivé totalitní režimy nebezpečné osobnosti, které by mohly ohrozit jejich moc. Někteří byli bohatí a mocní, jiní zase měli v rodině vlastence, který emigroval do zahraničí, aby mohl bojovat za svoji zemi pod vlajkou jiného státu. V čem byl život v různých koncentračních táborech stejný? Za mě to byla jednoznačně solidarita, když jsem si pročítal příběhy lidí, kteří prošli internačním táborem ve Svatobořicích, bylo to to první, co mě napadlo. To, jak si navzájem pomáhali i přesto, že mohli přijít o život je fascinující.

Každý člověk, co do tábora přišel, měl však za sebou jiný příběh a i jiné důvody, proč byl do něj deportován. V čem jsou příběhy lidí jedinečné? Já si myslím, že v tom, co už měli v životě za sebou, každý pocházel z jiné rodiny, měl vlastní vzpomínky a vlastní vize, čeho chce v životě dosáhnout. Zároveň mnohé z nich rozlišuje i doba, ve které byli v táborech zavřeni. Někteří v době druhé světové války, jiní až po druhé světové válce, jako Ingeborg Cäsarová. Ona a její rodina, se ocitli v táboře až po skončení války, kvůli tomu, že byli německé národnosti. Podmínky v táboře byly o něco mírnější, ale předsudky ostatních, kvůli jejich kořenům mi připomínaly předsudky lidí vůči židům, jenom pár let před tím.

Příběhy lidí, kteří skončili v internačních táborech, se zprvu rozcházely, ale právě tam se spojily a jejich příběhy, ve spoustě stejné, nám připomínají, krutost totalitních režimů a zvěrstva, kterých se dopouštěly. Jejich připomínání, je základním krokem, aby se něco podobného už nikdy neopakovalo a příběhy lidí se tak mohly rozvíjet dle jejich volby.

autor: Lukáš Holešínský, oktáva